

РЕШЕНИЕ

№ 636

гр. София, 31.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9484** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН. Образувано е по жалба на зам. председателя на Комисията за финансов надзор (КФН) чрез пълномощника юриск. Г. срещу решение от 18.06.2012 г., постановено по н.а.х.д.№ 5614/2011 г. от СРС, НК – 102-ри състав.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № Р-10-123/22.02.2011 год., издадено от зам.-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗК [фирма] за нарушения на чл.317а, ал.3 от Кодекса за застраховането /КЗ/ на основание чл.319, ал.1, т.2 са наложени две имуществени санкции в размер по 1000 лв. всяка.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че за застрахователното дружество е налице задължение да информира КФН за всеки един застрахователен договор като неизпълнението на това задължение представлява самостоятелно нарушение. Поради това забавеното подаване на необходимата информация до КФН за два сключени договора представлява не едно, а две нарушения, респ. е основание за налагане на две санкции. Двете отделни нарушения са описани в АУАН и въз основа на тях с НП са наложени две отделни санкции. Поради това касаторът моли съда да отмени решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно и да потвърди НП. В съдебно заседание на 31.01.2013 г. чрез юриск. Х. поддържа касационната

жалба.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Касационният съд възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка: При проверка на постъпилите по електронен път в КФН документи от ЗК [фирма] със справка № 10-10-2851/06.07.2010 г. е установено, че справката за сключените на 13.04.2010 г. и 14.04.2010г. застрахователни договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” с полици № 045100040888 и № 045100040889 е представена с 84 дни закъснение след законоустановения срок. За констатираните нарушения е съставен АУАН № Р-06-673 от 28.09.2010 г. Въз основа на акта на 22.02.2011 г.е издадено оспореното пред въззивния съд наказателно постановление. Приетата от съда фактическа обстановка кореспондира напълно със събрания по делото доказателствен материал.

Предвид тази фактическа установеност, районният съд е отменил изцяло оспореното наказателно постановление. Същият е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.317а, ал.3, във вр.чл.294, ал.4 от КЗ, но административнонаказващият орган неправомерно го е санкционирал два пъти за едно и също нарушение. Съдът е приел, че са касае за „продължавано” нарушение по арг. от чл. 26, ал.1 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН.

Решението на районния съд е правилно, но на друго основание, а не по изложените в него аргументи.

Съгласно чл.294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица, а според ал.4 справката по ал. 1 се предоставя и в Комисията за финансов надзор. Санкционната норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ препраща към ал. 1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Тълкувайки съдържанието на цитираните разпоредби районният съд е достигнал до неправилен извод, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН е за всеки застраховател, в какъвто смисъл са и правните изводи на АНО.

Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал. 1 от КЗ, отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване

правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то касаторът в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

За застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки „Гражданска отговорност" и „Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, но не и пред КФН.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в КФН до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 42 от 3.11.2010 г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т. ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 от КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, бр. 90 от 16.11.2010 г.

От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че задължението за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ да предоставят информация, аналогична на тази по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ, е предвидено в други норми, за нарушението на които санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 от КЗ е неприложима.

Що се отнася до наличието на „продължавано" нарушение, респ. тълкуването на чл. 18 от ЗАНН, обсъждането на същото е безпредметно с оглед изложеното по-горе и предвид неприложимостта на приложената санкционна норма.

Предвид изложеното касационният съд намира, че жалбата е неоснователна и решението на въззивната инстанция следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК Административен съд-София-град, XIV-ти Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 18.06.2012г. на СРС, НО, 102-ри състав по нахд № 5614/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.